

EGLUTĖ

1976 GEGUŽIS

PEDAGOGINIS LINGVISTIKOS
INSTITUTAS

5020 S. CLAREMONT AVE.

CHICAGO 25, ILLINOIS

1976 GEGUŽIS

TURINYS

- 3 PAS MOČIUTĘ, Pušėlė
- 12 GEGUŽIS, K. Grigaitytė
- 13 GALVOSŪKIS
- 14 RAUDONA REIŠKIA MEILĘ, N. Butkienė
- 19 PO LIETAUS, D. Lipčiūtė
- 20 KAIP PASVEIKINSIM MAMYTES, I. Regienė
- 24 KAS GIRELĖJ?, K. Jakubėnas
- 26 MIELAS PUPUTI
- 27 MIELI DRAUGAI
- 30 KAS?, E. J.
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA
- 32 NAUJAS TIKYBOS VADOVĖLIS

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis, vinjetė psl. 2
- A. Sruoginienė — 3, 5-11, 21, 23, 30
- A. Sutkuvienė — 4, 19
- J. Kiburas — 12
- R. Karosaitė — 14-18
- A. Trinkūnas — 20, 22
- K. Juzaitytė — 24, 25
- O. Mikailaitė — 26, 27, 28

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" — is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PAS MOČIUTĘ

Pušelė

— Rimai, ar negali paimti į savo lagaminą mano batukus?

— Nėra vietos, Rasa. Žiūrėk, nei mano traukinukas, nei meškiukas jau netelpa, — patempė lūpą Rimas.

Gintas savo lagaminą bandė po lova pakišti. Dėjo išilgai, dėjo skersai. Grūdo į kampus. Netelpa ir gana!

— Kai pirkom, atrodė pusę namo gali sukrauti, o dabar... — trynė smakrą Gintas. — Vos kelis daiktus susidėjau ir nė po lova nebegaliu pakišti...

Sutemo. Miestas nurimo, gatvės ištuštėjo. Vaikai var-tėsi savo lovose, negalėdami užmigti. Kiekvienas galvojo, kaip ten pas močiutę bus. Kiekvienas skaičiavo daiktus, dovanas.

3

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MOKSLŲ IR
BIBLIOTEKA

— Rasa, ar lėktuvas nutūps netoli močiutės? — sugalvojo paklausti Rimas.

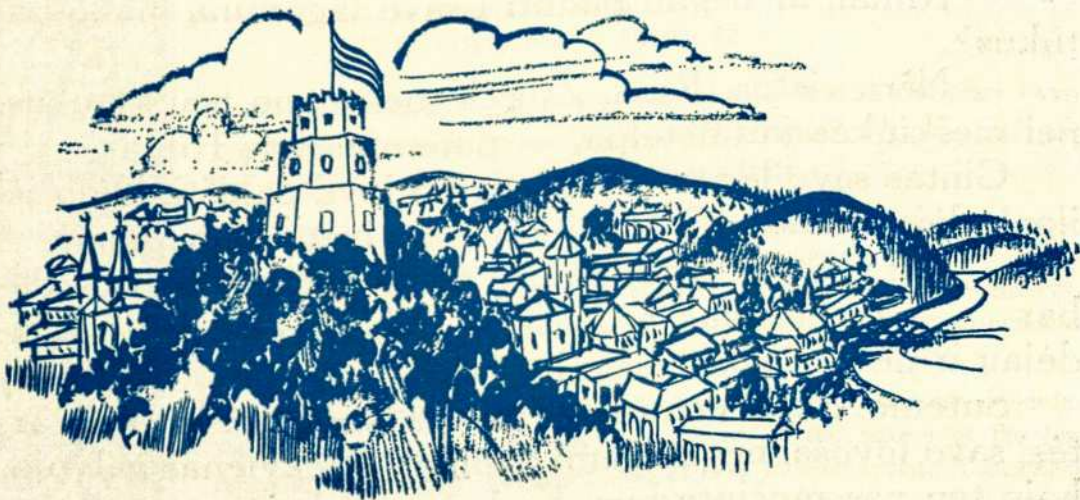
— Lėktuvas ne puodynė, Rimai. Ant močiutės tvoros neužkabinsi, — suskubo atsakyti Gintas.

— O aš manau, kad lėktuvas nutūps ant debesų. Pasisups, pasisups ir tada vėl skris toliau, — svajojo Rasa.

— Ar lėktuve yra dušas? — vėl nerimo Rimas. — Aš kad paleisčiau karštą vandenį, tai visi debesys ištirtų!...

— Gana, vaikai, — įsiterpė mama. — Rytoj anksti keliamės. Lėktuvas pavėlavusių nelaukia. — Mama užgesino visas lempas ir nuėjo į salioną. Ten ji su tėveliu patylomis ilgai tarėsi. Paskutinius planus jie vis atlikdavo patyliukais...

Buvo pats vidudienis. Dangaus delne prisvilusi saulė taškė spindulius į visas puses. Purienos pakelėje gaudė saulės gintarus. Kelias iš Vilniaus kvepėjo liepom. Maži bet jaukūs nameliai pūpsėjo žaliuose laukuose. Palangėse žydėjo gėlės.

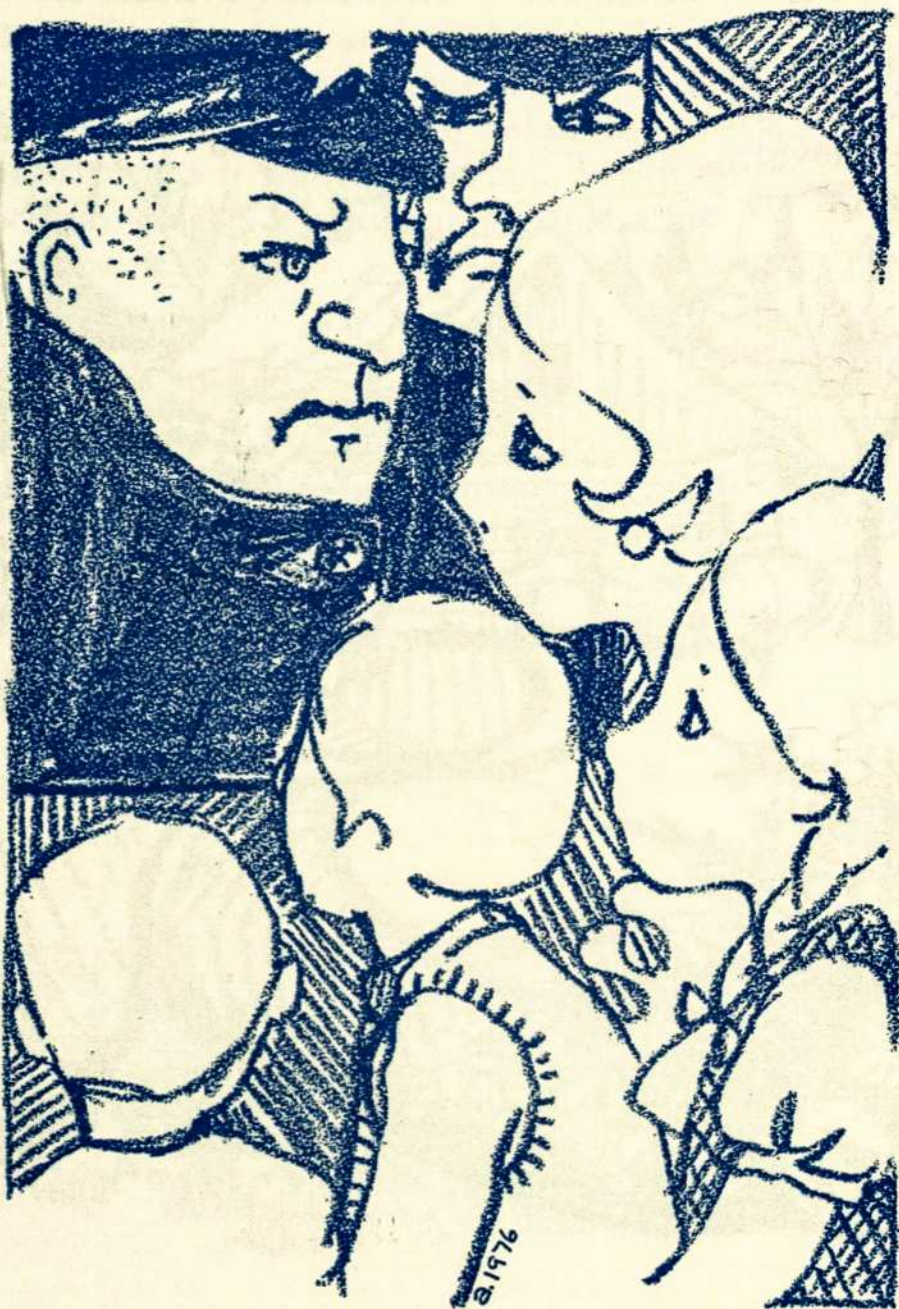

- Kaip gražu! Kiek žiedų! — krykštavo Rasa.
— Mamyte, aš matau lietuvišką karvę! — spiegė Ri-
mas.
— Ten žmonės kažką sodina, mama. Ar tu žinai ką?

Mama nē nespējo atsakinēti ī visus klausimus, pasi-
džiaugti kiekvieno džiaugsmu. Kiek vaikams nematytų
vaizdų, kiek naujų patirčių. Ji tik atsilošė automobilio
sėdynėje ir nieko nesakė. Leido jiems krykštauti iki valiai.

Staiga skersai kelio atsistojo du vyrai. Vyrai buvo uni-
formuoti. Šoferis sustabdė automobilį.

— Stokit. Kur važiuojat? — paklausė vienas, įkišęs galvą pro langą.

— Pas močiutę, — atsakė vaikai visi kartu.

— O kur jūsų močiutė?

— Kaime. Mums blynus kepa, — mostelėjo Gintas.

— Bulvinius, labai skanius, — pridėjo Rasa. — Net Amerikoje tokių nėra!

— Tai jūs iš Amerikos? Turistai?

Visi trys vaikai palingavo galvutėmis. Mama sėdėjo pabalusi.

— Ar jūs nežinote, kad turistams negalima iš Vilniaus išvažiuoti?

— Negalima?... Tai kodėl tiek daug mašinų mus pralenkė kelyje? — nustebo Gintas.

Į tai uniformotas vyras nieko neatsakė. Jis išsiėmė bloknotėlį ir pieštuką.

— O kokia jūsų močiutės pavardė? — paklausė.

— Močiutė. Ji mūsų močiutė. Mes daugiau nežinom, — patraukė pečiais Rimas.

— O kuriame kaime ji gyvena?

— Mums sakė, kad netoli. Namas balta tvorele aptvertas, — aiškino Gintas.

— Kvaili amerikoniai! — supyko vyras. Šoferiui jis įsakė: — Apsisukite ir atgal į Vilnių! Turistams nevalia iš miesto!

— Nevažiuosim pas močiutę? — ėmė verkti Rasa.

— Ponas, prašau mums leisti pas močiutę. Mes nieko blogo nedarysim, mes tik bulvinius blynus valgysim, — maldavo Gintas.

— Jei neleisit, mes parvažiavę visiems pasakysim! — bandė grasinti Rimas.

Tačiau nei prašymai, nei ašaros nepadėjo. Šoferis turėjo automobilį apsukti ir grįžti tuo pačiu keliu. Vaikai važiovo tylėdami. Mama atsiduso, kad dar blogiau nebuvo, nesuareštavo.

Po pietų amerikiečių ekskursiją išvedė apžiūrėti Vilniaus miesto. Buvo įdomu, bet vaikai buvo be nuotaikos. Ryto nuotykis juos supurtė.

Tačiau sekantį rytą viskas vėl atrodė nauja, šviežia. Nubudo puikus gegužės rytas. Vilniaus bokštais šokinėjo saulės spinduliai. Parke šalia viešbučio dūzgė bitės, o lengvas vėjelis supo gėlių žiedus. Tyliomis ir tuščiomis gatvėmis skubėjo mama su vaikais — į Aušros vartus.

Prie stebuklingo Marijos paveikslo, vaikai meldėsi kaip dar niekada gyvenime. Viltis aplankyti močiutę kuto širdes.

— Marija, padaryk, kad galėtume pas močiutę nuvažiuoti, — prašė Gintas.

— Sveika Marija . . . Sveika Marija . . . — kartojo Rimas, pakėlęs akis į nuostabųjį paveikslą. — Pas močiutę norim . . . — pridėjo.

— Sveika Marija, Dievo Motina, — meldėsi Rasa, — žinai, kaip mūsų laukia močiutė . . .

Grižtant į viešbutį, Gintas prasitarė:

— Aš esu tikras, kad Aušros vartų Marija mus išklausys. Ji tikrai padarys, kad visi saugumiečiai šiandien liktų Vilniuje. Mes pas močiutę taip ir nuvažiuosim!

— Šš, nekalbėk garsiai, — draudė mama, apsidairydama. — Turi, Gintuk, išmokti, kad čia negalima sakyti, kas ateina į galvą . . . — bet ji vis vien nusišypsojo.

Netoli viešbučio jau laukė automobilis. Visi sulipo ir už valandos buvo pas močiutę. Jos namelis stovėjo prie upelio, apaugusio kvepiančiom ievom. Paukšteliai nardė baltuose žieduose ir kad čiulbėjo, kad čiulbėjo.

— Jie mus sveikina, močiute! — džiaugėsi Rasa.

— Taip, vaikučiai, taip. Mes čia visi jus sveikinam . . .

— Močiute, pagirdysim Jūsų karvutę, — tuoj puolėsi į darbą Gintas.

— Va, močiute, šiltas kiaušinis. Aš pats radau! — gyrėsi Rimas.

Močiutė kiekvieną paglosto, prie širdies priglaudžia. Kai pabučiuoja, lūpos medum kvepia. Ji daug nekalba, tik kartais ašarėlę nubraukia.

O prie pietų stalo, vaikams dar linksmiau. Kiek visokių valgių!

— Močiute, mes čia norim ilgai, ilgai pasilikti. Čia dangus toks mėlynas, čia taip kvepia laukai, — sako Rasa.

— Ne, mano brangūs, ne. Dabar jūs čia negalite likti...

— Mums šeštadieninėj mokykloj pasakojo, kaip Lietuvoj gražu. Aš netikėjau, kol nepamačiau! — pasakė Gintas.

— Čia, vaikučiai, yra jūsų tėvų žemė. Kai ji vėl bus laisva, tada sugrįžkite.

— Močiute, ar tos baltos ievos žydės, kai grįšim?

— Žydės, tikrai žydės. Ir vyturiukai jus pasveikins, ir lakštingalos vakarais užliūliuos saldžių sapnų... Bet dabar dar reikia svetur pagyventi. Būkit geri, mokykitės. Ir kada nors, kada nors...

— Mes niekuomet Jūsų neužmiršim, močiute. Mes tikrai sugrįšim, — žadėjo vaikai, glausdamiesi paskutiniam atsisveikinimui.

Automobiliui tolstant vieškeliu į Vilnių, prie vartų ilgai, ilgai rymojo močiutė. Vaikai ilgai, ilgai mojavo pro langus. Kai jau nė namelio stogo nebebuvo matyti, vaikai nutilo, susimąstė.

— Mamyte, — pasakė Gintas, — aš dabar suprantu, kodėl kartais verki, kai ateina laiškas iš Lietuvos.

GEGUŽIS

Kotryna Grigaitytė

Jau pavasarėlis
Groja ant šakų,
Pritaria gegutė
Jam: ku-kū, ku-kū.

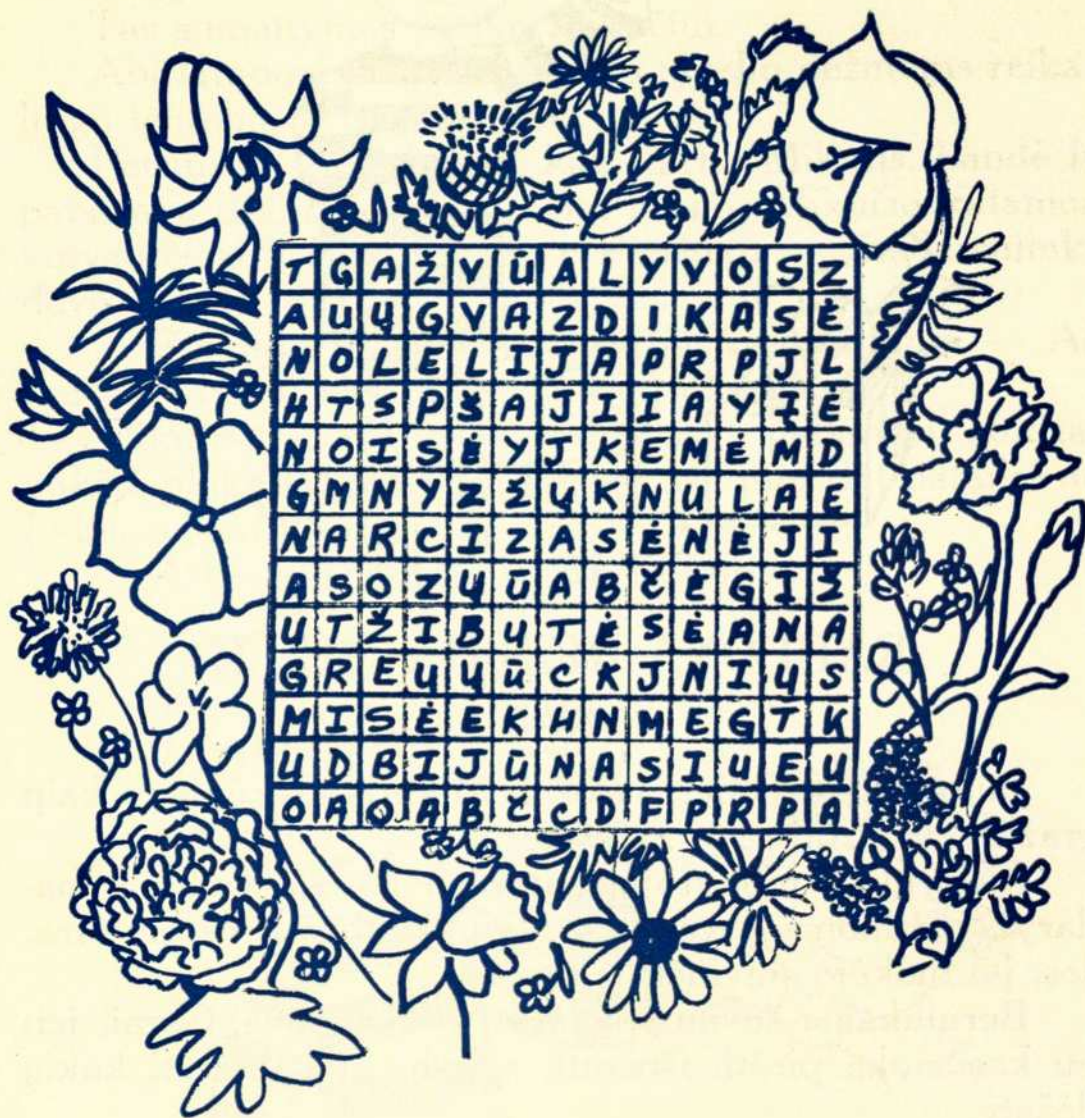
Žalio beržo tošės
Kvepia iš toli,
O bitutės košia
Medų avily.

Tiesias dienos ilgos
Žydinčia žeme,
Vasara atbilda
Saulės vežime.

GALVOSŪKIS

paruošė Laura Pierce
piešinys Stasės Normantaitės

Surask ir apibrėžk šiuos lietuviškus gėlių pavadinimus: narcizas, žibutės, lelija, ramunė, astrida, auksažiedė, petunija, rugiagėlė, bijūnas, pienė, gvazdikas, alyvos augmuo.

RAUDONA REIŠKIA MEILĘ

N. Butkienė

Jau gegužis. Todėl, aišku, ir Mikutis susirūpinęs, kaip gražiau pagerbti savo mamytę.

Mokyklose mokytojai patarė ir padėjo vaikams padaryti motinoms dovanėles. Nesunku buvo mergaitėms. Jos, gi, mokėjo siuvinėti ir megsti.

Berniukams dovaną padaryti — nelengva. Gerai, jeigu kas moka piešti, išpiauti, sukalti ar sulipdyti kokią dėžutę.

Mikučio draugas Petriukas mėgo ir mokėjo piešti. Bet Mikutis paišybai nebuvo gabus.

— Tu, Mikuti, turi visokių įrankių, išpiautum ir sukaltum kokią dėžutę siūlams sudėti, — patarė jam Petriukas.

— Aš nemokėsiu jos papuošti.

— Žinai, Mikuti, darykim dovanėles kartu, — pasiūlė Petriukas. — Tu man padėsi, aš tau.

— Kaip?

— Labai paprastai. Tu man padėsi sukalti dėžutę mano mamytei, o aš tavo dėžutę išpaišysiu, kaip ir savo.

Tas sumanymas patiko Mikučiui.

Abu draugai išsiprašė iš savo tėvelių dėžutėms reikalingų lentelių, ir ėmėsi darbo.

Petriukas, žiūrėdamas, kaip dirbo Mikutis, bandė ir pats savo dėžutę susikalti. Bet keista. Mikučio kalamos vinys tiesiai lisdavo į medį, o Petriuko — visada sulinkdavo.

— Reikia prityrimo, — išdidžiai tarė Mikutis. — Aš tau parodysiu, kaip reikia laikyti plaktuką.

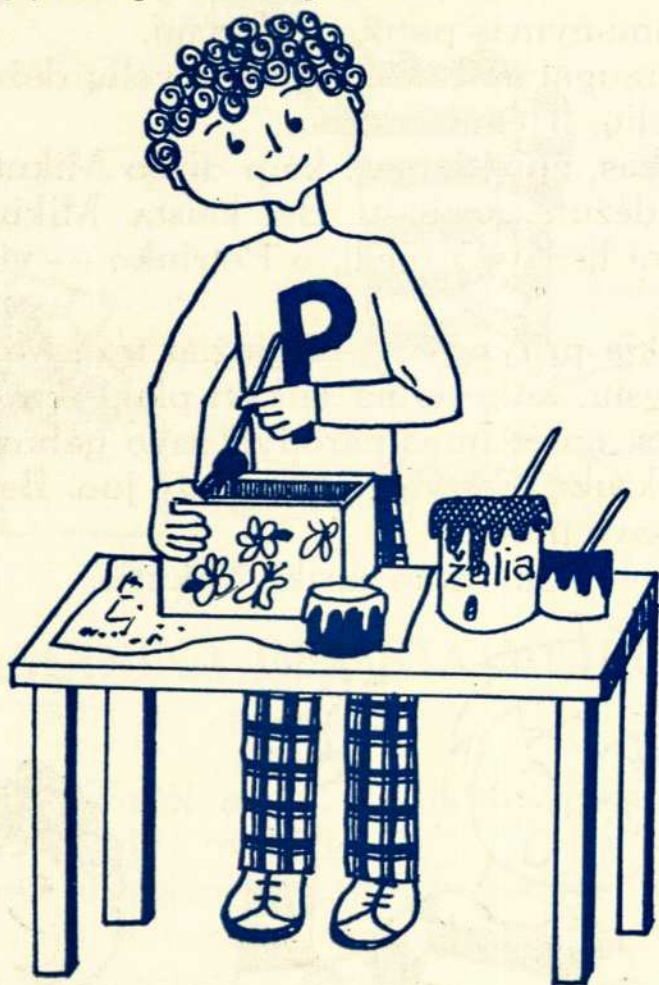
Mikutis, norėdamas parodyti savo gabumus, aukštai pakėlė plaktuką ir iš visų jėgų drožė juo. Bet pataikė ne į vinį, o į savo pirštą.

— Ai! — iš skausmo suriko Mikutis.

Ir aš taip moku kalti, — pasijuokė Petriukas.

Bet kai pradėjo paišyti, iš Petriuko rankų išeidavo gražūs paveikslėliai, o iš Mikučio — vien murzinos dėmės. Viena buvo tokia didelė, kad su dideliais vargais Petriukui pavyko ją užtepti kita spalva.

Taip pasidalinę darbais, berniukai paruošė savo mamytėms po dailią dėžutę.

— Aš nemačiau, kad kas nors dovanotų tuščią dėžutę, — pasakė Petriukas.

— Kuogi mes jas pripildysime? Gal šokoladu? — paklausė Mikutis.

— Tu nori vėl pats suvalgyti, kaip velykinį kiaušinį. Ne, reikia įdėti daiktą, kuris mamytei patiktų, — pasakė Petriukas.

— Kadangi dėžutė siūlams, tai pirkime siūlą, — pasiūlė Mikutis.

— Kad, matai, siūlą yra įvairių: mezgimui, siuvinėjimui, kojinems adyti... Mes nemokėsime tinkamą išrinkti.

Po ilgų svarstymų, berniukai nutarė pirkti rožių. Išmatavę įsitikino, kad tilps tik po tris rožių žiedus.

— Bet kokios spalvos? — paklausė Mikutis.

— Žinoma, raudonos, — griežtai pasakė Petriukas.

— Kodėl būtinai raudonos?

— Aš girdėjau, kad raudona spalva reiškia meilę, o mes juk norime pareikšti mūsų mamytėms meilę.

— Gerai, tegu bus raudonos, — pritarė Mikutis.

Sugrįžęs namo, Mikutis tuoj savo rožes įdėjo į dėžutę. Įvyniojo į gražų popierių ir viską padėjo tarp batų spintoje, kad niekas nesurastų.

Motinos dieną, anksti rytą, Mikutis įbėgo į mamos miegamąjį kambarį ir, dar jai gulint lovoje, išbučiavo ir įteikė savo dovanėlę.

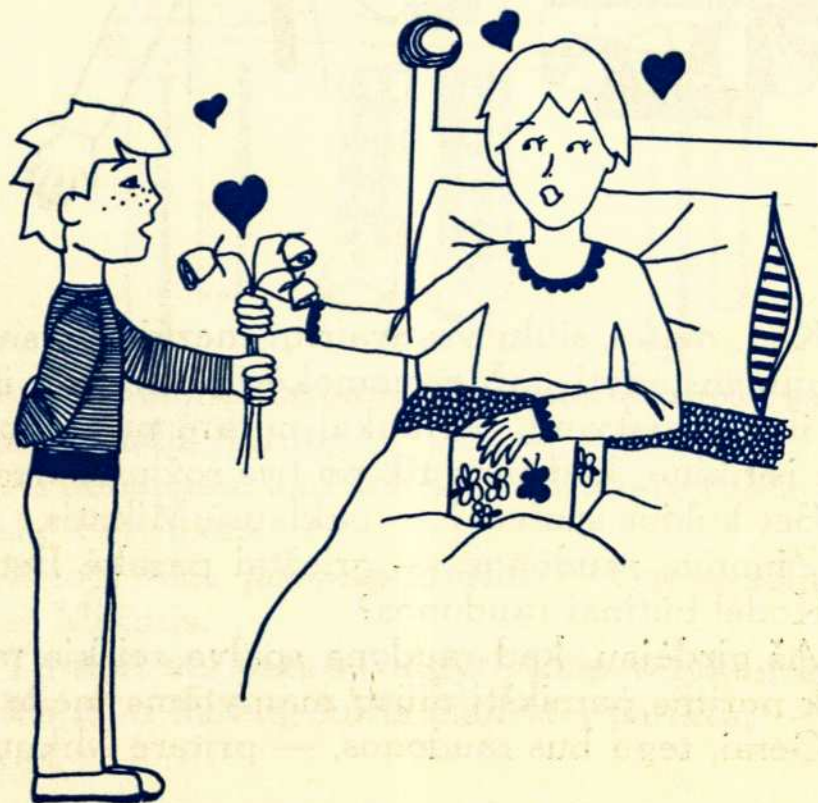
Išvyniojus iš popieriaus dėžutę ir ją atidarius, mamytė rado joje tris nuvytusias rožes.

Pamatęs jas, Mikutis nusiminė.

— Jos dar vakar buvo tokios gražios, — liūdnai tarė berniukas.

— Man ir šiandien jos gražios, nes kalba apie tavo meilę. Bet vis dėlto nereikėjo vakar jų kišti į dėžutę. Jos, kaip ir mes, nori kvėpuoti, o tu jas uždusinai. Dabar greitai atnešk vazą su vandeniu. Duosime joms gerti, gal atsigaus.

Ir tikrai, nors ir nepilnai, bet rožės atsigavo. Jos pakėlė galvutes ir puošė stalą, apie kurį susėdo visa šeima.

PO LIETAUS

Danutė Lipčiūtė

Debesėlių kibirėliai
Kiuro, kiuro,
Gatvės, kiemas ir sodelis
Bliuro, bliuro . . .

Žemė miegus nuo veidelio
Prausė, prausė,
Žalia skara pilnažiede
Apsisiautus.

Vėjas medžių pumpurėliais
Žaidė, žaidė,
Kol lapeliai sužaliavo
Išsiskleidę.

KAIP PASVEIKINSIM MAMYTES

Irenos Regienės

Vaizdelis mažiesiems Motinos dienos proga

Veikia: Radijo pranešėjas, varlytė, gandras, du žiogai, plaštakės, paršiukas, Vytukas, Algiukas, Dalytė.

Scena: Kryžkelė. Stovi kelrodžio stulpas su rodyklėmis: "Į Miestą", "Į Raistą", "Į Mišką". Prie kelrodžio stovi radijo pranešėjas su mikrofonu rankoje.

Pranešėjas: Esu radijo pranešėjas.
Motinos dienai artėjant,
Aš į kryžkelę išėjęs,
Klausinėju čia kiekvieną,
Kaip jis švęs tą brangią dieną.
Ką išgirsiu, pamatysiu,
Viską tuoj jums pasakysiu.
Štai keliu kažkas šokuoja...
(Pasirodo varlė. Pranešėjas kiša jai mikrofoną.)
Ei, palauki, gerbiamoji!
Pasakyk mums, kas esi.
Kaip mamytę sveikinsi?

Varlytė: Aš varlytė, aš maža,
Aš žalios varlės dukra.
Kva-kva!
Nors man girtis nepatogu,
Visi žino, kad esu
Dainininkė aš garsi.
Kva-kva!
Kai mėnulis patekės,
Ir baloj vanduo žibės,
Mamytę sveikinsiu daina:
Kva-kva!

(Staiga pasirodo gandras. Varlė išsigąsta.)

Negaliu ilgiau kalbėt!

Reikia man labai skubėt!

(Varlė bėga slėptis. Gandras stypčioja aplinkui, bandydamas ją pagauti.)

Pranešėjas: Stypsi gandras ilgakojis,

Kažin ką jisai galvoja?

(Prieina prie gandro ir pakiša jam mikrofoną.)

Gal norėtum pasakyti,

Kaip tu sveikinsi mamytę?

Gandras:

Varlę baloj pasigausiu,

Griebsiu driežą kuo riebiausią.

Juos nunešęs, kle-kle-kle,

Sakysiu: "Mama, sveikinu tave!"

(Gandras išeina.)

Pranešėjas: Muzikantų, štai, būrelis,

Matot — nešini smuikeliais.

(Atstriksi du žiogeliai. Pranešėjas kiša jiems mikrofoną.)

I Žiogas: Aš Žiogelis.

II Žiogas: Aš Svirplelis.

Abu:

Muzikantai, kaip matai,

Pasiruošę jau rimtai.

Smuikeliu mes pasmuikuosim,

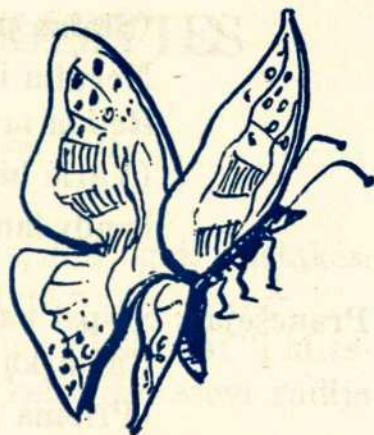
Linksmą dainą padainuosim,

Taip mamytei džiaugsmo duosim.

(Išeina smuikuodami. Muziką išgirdusios, įbėga kelios plaštakės.)

Pranešėjas: Margasparnės platšakėlės,
Linksmos pievų šokėjėlės.
Vai, sustokit, pasakykit,
Kaip pasveikinsit mamytę.

Plaštakės: Šoki gražų plaštakėlių
Mamai šoksime tarp gėlelių.

(Pašokusios išbėga. Ateina paršiukas, galvą
nuleidęs. Laiko popierinį maišelį rankoje.)

Pranešėjas: Ko toksai jau nusiminęs?
Eini nosį nukabinęs.

Paršiukas: Aš paršiukas, kriu-kriu-kriu.
Mamą sveikinti einu.
Neturiu jai dovanėlės,
Pats suėdžiau, neištvėręs...

Pranešėjas: Ką nešei jai dovanų?

Paršiukas: Pririnkau miške jai gilių,
Nes labai mamytę myliu.
Vieną tik paragavau...
Ir maišelis tuščias jau...
(Paršiukas rodo tuščią maišą ir braukia ašaras.)
Man dabar labai graudu,
Kriu-kriu-kriu. (Išeina.)

Pranešėjas: Štai iš miško takeliu
Atskuba būrys vaikų.
(Ibėga gėlėmis nešini keli vaikai.)
Kur taip skubate, vaikai?
Kam suskinti šie žiedai?

Vytukas: Šiandien Motinos diena.
Bėgam sveikinti mamas.

Algiukas: Joms miške gėlių priskynėm
Ir vainiką šį nupynėm.

Dalytė: Dievo Motiną gėlių
Irgi puošim vainiku.
Pasimelsim, paprašysim,
Kad mamytę mūs globotų
Ir Tėvynei laisvę duotų.

Vytukas: Tada mes savoms mamytėms
Dovanosim šias gėlytes
Ir nuoširdžiai pasakysim,
Kad labai, labai jas mylim.

Pranešėjas: Baigias mano programa,
Ačiū už išklusmą.
O mamytė kiekviena
Tesisidžiaugia šia diena!

KAS GIRELĖJ

Kazys Jakubėnas

Kas girelėj, kas girelėj,
Kas žaliojoj dedas?
Vaikšto kiškis ir kiškienė
Ir kiškelį vedas.

Kiškis lazdą rankoj laiko,
O kiškienė — skėtį.
O kiškeleiui mažutėliui
Linksma bėginėti.

— Kad atbėgtų, kad atlėktų
Čia šunytis piktas, —
Greit jam šonuose kaulelio
Sveiko nepaliktų!

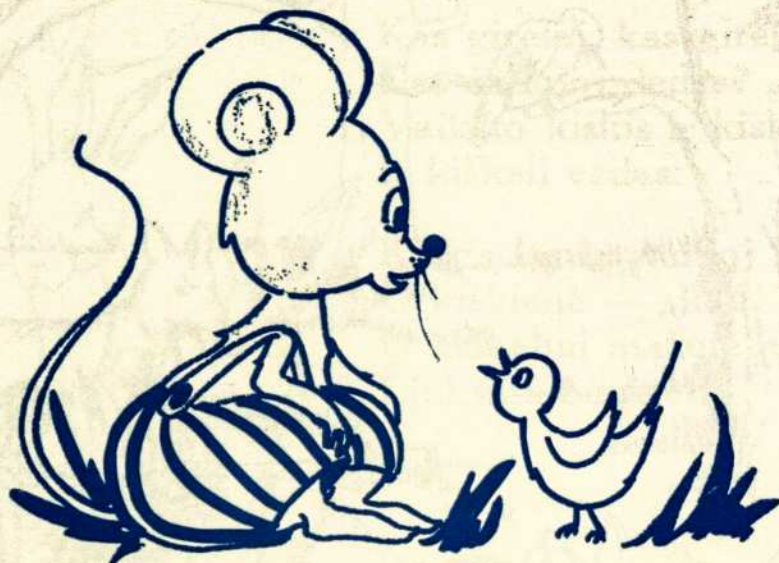
Taip kalbėjo senis kiškis
Ir lazda grūmojo.
O kur buvęs — kur nebuvęs,
Štai, šunytis loja.

Metė kiškis savo lazda,
O kiškienė skėtį,
O kiškiukas vos bespėjo
Iš paskos dulkėti.

Toj girelėj, toj žaliojoj
Šitaip tai nutiko,
Kad ant kelio vien tik skėtis
Ir lazda beliko.

MIELAS PUPUTI!

Aš esu ketvirtame skyriuje. Mano vardas yra Ričardas Kontenis. Mano mokytoja sakė, kad ji tave myli ir tau parašė laiškutį seniai, seniai. Tu man patinki irgi! Ar tau patinka katės? Aš turiu dvi sesutes. Man labai patinka eiti žuvalti. Ar tau patinka?

*

Mano vardas yra Loreta Mačytė. Aš esu devynių metų ir aš einu į lietuvišką mokyklą Hamiltone. Aš gyvenu Burlingtone. Aš turiu vieną sesutę ir vieną broliuką. Lietuviškoj mokykloj mūsų mokytoja yra panelė Šiulytė. Aš nupaišiau tau paveikslą. Aš norėčiau tave pamatyti. Aš žinau, kad tu turi daug draugų ir gauni daug laiškų. Aš taip pat turiu daug draugų, bet jie gyvena mano mieste. Turiu ir porą draugų Hamiltone. Turiu baigti laiškutį. Sudiev!

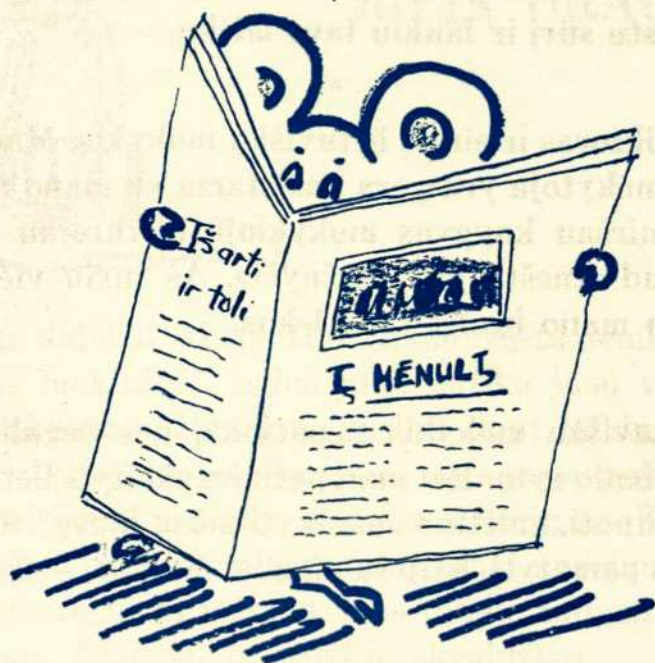
*

Labas, Puputi! Mano vardas yra Daiva Koperskytė. Aš apie tave daug žinau. Mūsų mokytoja atnešė "Eglutę" į mokyklą ir skaitė apie tave. Aš nupaišiau tavo paveikslą. Ar tu buvai mėnulyje?

*

Mano vardas yra Silvia Stankutė ir man patinka sūris. Mano mokytoja labai daug kalba apie tave, Puputi. Man patiko pasaka, kai tu kalbėjai su mėnuliu. Ar tu galėsi man savo paveikslą atsiųsti, Parašyk man laišką, jei gali. Aš turiu sesutę ir broliuką.

*

Puputi, kaip tu gyveni? Kiek tau metų? Aš esu devynių metų ir mano vardas yra Stasys Kareckas. Man patinka pasakos apie tave. Aš gyvenu Hamiltone. Daugiau nenoriu tavęs trukdyti, bet tik porą žodžių pasakysiu: gyvenk smagiai!

*

Puputi, aš tau rašau laišką lietuviškoj mokykloj. Klausiaus pasakos apie tave ir kaip tu kalbėjai su mėnuliu. Aš turiu brolių Viktorą. Man lietuviška mokykla nepatinka, nes turiu daug pamokų. Man patinka žiema, pavasaris ir vasara. Ruduo irgi neblogas: galiu eiti žuvauti ir maudytis. Sudiev nuo Eriko Stonio!

*

Puputi, man patinka pasakos apie tave. Mano vardas yra Arūnas Kezys ir aš gyvenu Hamiltone. Man lietuviška mokykla nepatinka. Aš turiu daug draugų. Mano mokytoja sako, kad ji tave pažįsta. Ar tu ją pažįsti? Norėčiau žinoti...

Labas Puputi, mano vardas yra Rūta Sadauskaitė. Mūsų mokytoja lietuviškoj mokykloj mums paskaitė porą pasakų apie tavę. Kaip tau einasi? Kaip tu gyveni? Aš manau, kad tu labai gerai gyveni. Mūsų mokytoja sakė, kad gal nupirks mums "Eglutę". Aš labai norėčiau, kad galėtume turėti savo pasaką apie Puputį. Aš labai mėgstu sūrį ir laikiu tavo laiškų.

*

Aš esu Viktoras ir einu į lietuvišką mokyklą. Man nelabai patinka. Mūsų mokytoja yra gera pažįstama su mano mama. Vieną kartą aš pamiršau knygybas mokykloje ir turėjau paskambinti mokytojai, kad atneštų jas į bažnyčią. Aš turiu vieną brolių. Aš esu 8 metų, o mano brolis yra 11-kos.

*

Man lietuviška mokykla nepatinka, nes negaliu televizijos žiūrėti šeštadienio rytą. Bet man patinka skaityti lietuviškas knygas! Ar tu, Puputi, galėtum aplankyti mūsų klasę? Aš labai laikiu, nes noriu pamatyti, kaip tu atro dai. Sudiev, — Dainutė Skveckaitė.

MIELI DRAUGAI

Sveikinu dideliai visus Hamiltono šeštadieninės mokyklos 4-to skyriaus mokinius! Labai man patiko jūsų visų laiškai ir paveikslai. Skaičiau, žiūrėjau, paskui ilgai laikiu po pagalve pasidėjęs. Ir ilgai galvojau, ką jums apie save papasakoti.

Visi gerai žinot, kad sūrį mėgstu, o kačių ne. Žuvauti niekad nesbandžiau, bet į mėnulį patekti labai norėjau. Nepasisekė. Iš viso — keliauti labai mėgstu. Kuo toliau, tuo smagiau! Buvau šiaurės ašigaly, Floridoj ir erdvėse skraidžiau.

Kaip aš atrodau? Kad aš pats nebežinau. Daug, daug savo portretų esu matęs, ir visi man labai gražūs. Veidrodžio nelaikau. Gadina ūpą. Ūsų neskutu, tai kam man veidrodis?...

Gyvenu miške, savo namely jau ilgą, ilgą laiką. Miestų nemėgstu. Per daug ten kojų laksto. Vis man baime ima, kad man uodegytę numins.

Nežinau, ką daugiau rašyti... Jei norit dar apie mane sužinoti, paskaitykit knygą PUPUČIO PASAULIUKAS. Aš pats ją kas vakarą skaitau.

Jūsų,

KAS?

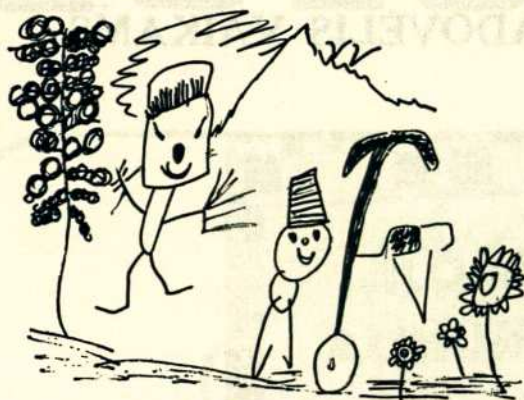
E. J.

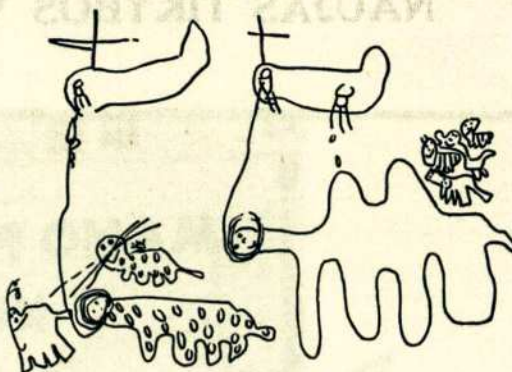
Kas atbėga tuoj į mišką,
Į plačias, plačias girias,
Spindulėlis kai ištrykšta
Skruzdėlyčių kelt minias?

Kas bangoj smagaus upelio
Tuoį vingiuoja per laukus,
Vyturėlio dainą kelia
Ten, kur mėlynas dangus?

sirpasava

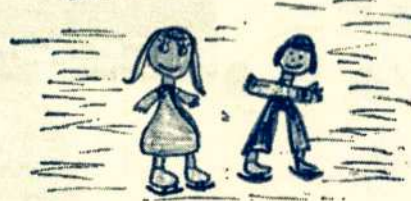
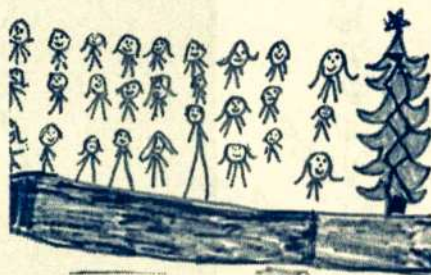

Žaidžaim lauke
Dainius Marijošius, 4 m.
New York

Gyvulių sodas
Marius Marijošius, 6 m.
New York

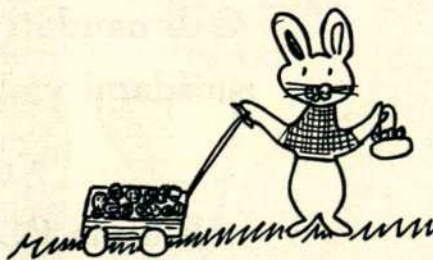
paveikslų paroda

Olimpiada
Regina Banionytė, 6 m.

Povandeninė medžioklė
Mindaugas Banionis

Velykų kiškis
Milda Palubinskaitė, 8 m.
Huntingdon Beach, Ca.

ALP 1783

Larch.

NAUJAS TIKYBOS VADOVĖLIS VAIKAMS

Gražiai paruoštas

p. Ingridos Bublienės ir kun. K. Žemaičio.

Spalvoti paveikslai, lengva kalba.

Gali naudoti ir tėvai ir mokytojai,
ruošdami vaikus pirmai komunijai.

Kaina: \$5.00.

Platina PLB Švietimo Taryba

ir LK Religinė Šalpa.

91,189,107